

PRENUMERATA.

Rocznie 36 Mk., Kr. 66,
półrocznie 18 Mk., Kr. 33,
kwartalnie 9 Mk., Kr.
16,50, miesięcznie 3 mk.

ZA GRANICĄ:

Rocznie 48 mk., półrocz-
nie 24 mk., kwartalnie
12 mk., miesięcznie 4 mk.

OGŁOSZENIA.

Cena za wiersz drobno-
go pisma (petit) po tek-
ście 1 mk.

Numer pojedynczy
20 fenigów.

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY REPUBLIKI POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

Redakcja i Administracja Miodowa Nr. 20.

Redakcja otwarta od 9—12 i 3—4 p. p.

Redaktor przyjmuje od 11—12 w południe.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Do

Pana STANISŁAWA WOJCIECHOWSKIEGO
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Spraw Wewnętrznych.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana LEONA SUPIŃSKIEGO
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Sprawiedliwości.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana KAZIMIERZA HĄCI
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Przemysłu i Handlu.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana STANISŁAWA JANICKIEGO
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Rolnictwa i Dóbr Pań-
stwowych.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana JERZEGO IWANOWSKIEGO
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Pracy i Opieki Spo-
łecznej.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana HUBERTA LINDEGO
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Poczty i Telegrafów.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana ZENONA PRZESMYCKIEGO
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Kultury i Sztuki.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana JOZEFĄ PRUCHNIKA
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Robót Publicznych.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana JULJANA EBERHARDTA
w Warszawie.

Mianuję Pana Kierownikiem Ministerstwa Ko-
munikacji.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana JÓZEFĄ ENGLICHA
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Skarbu.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana ANTONIEGO MINKIEWICZA
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Apropozycji.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

Do

Pana D-ra TOMASZA JANISZEWSKIEGO
w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Zdrowia Publicznego.
Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) I. J. Paderewski.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

PRZEPISY WYKONAWCZE

do dekretu z dnia 8 stycznia 1919 roku w przedmio-
cie mianowania pierwszego składu profesorów w
Politechnice Warszawskiej.

Art. 1.

Celem przygotowania wniosków w sprawie mia-
nowania pierwszego składu profesorów w Politech-
nicie Warszawskiej, tworzy się przy Ministerstwie
W. R. i O. P. Komisję stabilizacyjną.

Art. 2.

Zadaniem Komisji stabilizacyjnej będzie ocena
kwalifikacji tych osób, które mają być przedsta-
wione do nominacji na profesorów zwyczajnych, nad-
zwyczajnych i honorowych w Politechnice Warsza-
wskiej.

Art. 3.

Kwalifikację tych dotychczasowych wykładają-
cych w Politechnice Warszawskiej, którzy są lub
byli rzeczywistymi profesorami w jednej z wyższych
uczelniami polskich lub zagranicznymi, nie podlegają
ocenę Komisji stabilizacyjnej.

Art. 4.

W skład Komisji stabilizacyjnej wejdą:
a) przedstawiciele Politechniki Łwowskiej,
zaproszeni przez Ministra W. R. i O. P. z pośród
profesorów tej uczelni;

b) przedstawiciele Politechniki Warszawskiej,
zaproszeni przez Ministra W. R. i O. P. z pośród
tych wykładających w Politechnice Warszawskiej,
których kwalifikacje, zgodnie z art. 3 niniejszego
rozporządzenia, nie podlegają ocenie Komisji stabi-
lizacyjnej;

c) przedstawiciele nauki i techniki oraz znawcy
szkolnictwa wyższego, zaproszeni przez Ministra
W. R. i O. P. z pośród osób, nie podpadających pod
kategorie a) i b);

d) delegat Ministerstwa W. R. i O. P.
Skład Komisji będzie podany do wiadomości
publicznej.

Art. 5.

Komisja stabilizacyjna wybierze z pośród siebie
przewodniczącego, który po ukończeniu obrad Kom-
isji przedstawi jej uchwały, należycie umotywo-
wane, wraz z protokołami posiedzeń Ministrowi W.
R. i O. P.

Na podstawie tych uchwał, Minister W. R. i
O. P. powoła decyzją co do przedstawienia kan-
dydatów do nominacji.

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego
(—) F. K. Prauss.

Warszawa, 14 stycznia 1919 r.

DEKRET

w przedmiocie utworzenia Sądu Okręgowego w Su-
wałkach.

Na wniosek Rady Ministrów postanawiam:
1) utworzyć Sąd Okręgowy w Suwałkach;
2) do właściwości terytorjalnej Sądu Okręgowego
w Suwałkach zaliczyć powiaty: Suwalski, Sejmeński
i Augustowski gub. Suwalskiej.

Termin utworzenia Sądu określi i przepisy wy-
konawcze wyda Rada Ministrów.

Naczelnik Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) J. Moraczewski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) Sapiński.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1919 roku.

PRZEPISY WYKONAWCZE

do Dekretu Naczelnika Państwa w przedmiocie utworzenia Sądu Okręgowego w Białej, gub. Siedleckiej.

Na zasadzie ustępu 2-go Dekretu Naczelnika Państwa z dnia 24 grudnia 1918 roku w przedmiocie utworzenia Sądu Okręgowego w Białej, Rada Ministrów stanowi, co następuje:

Art. 1. Sąd Okręgowy w Białej będzie otwarty w dniu 19 stycznia 1919 roku i należeć będzie do okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Art. 2. Skład Sądu Okręgowego w Białej stanowią: Prezes, 5 sędziów okręgowych, 6 sędziów śledczych (z których 5 w rewirach i 1 zapasowy), 1 prokurator, 4 podprokuratorów, 21 sędziów pokoju, 2 sekretarzy, 1 starszy skarbnik, 6 podsekretarzy, 1 rachmistrz, 25 kancelistów (z których 8 starszych i 17 młodszych), 5 woźnych, 5 posługaczy, 21 sekretarzy sądów pokoju, 21 kancelistów sądu pokoju, 21 woźnych sądu pokoju, 4 pisarzy hipotecznych przy sądach pokoju w Białej, Międzyrzecu (na powiat Konstantynowski), w Radzynie i Włodawie, oraz 4 posługaczy do wydziałów hipotecznych.

Za Prezydenta Ministrów:

(—) *Supiński.*

Warszawa, dnia 15 stycznia 1919 roku.

DEKRET

O OBOWIĄZKOWEM UBEZPIECZENIU NA WYPADK CHOROBY.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Celem obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek choroby tworzy się Kasy Chorych, po jednej na każdy powiat. W miastach, mających ponad 50,000 ludności, tworzy się oddzielne miejskie Kasy Chorych.

Art. 2. Stosownie do warunków lokalnych, Urząd Ubezpieczeń, art. 183, na żądanie ubezpieczonych, może zezwolić na tworzenie w powiecie większej ilości Kas Chorych, przyczem minimum członków będzie określone przez Urząd Ubezpieczeń.

Art. 3. Kasa Chorych, oparta na podstawie Dekretu niniejszego, jest osobą prawną. Może ona w swoim imieniu nabywać prawa i zaciągać zobowiązania, pozywać przed sąd i być pozwana. Za zobowiązania Kasa odpowiada tylko swoim majątkiem.

I. Zakres Ubezpieczenia.

Art. 4. Obowiązkowi ubezpieczenia podlegają wszyscy, utrzymujący się z pracy najemnej, bez względu na to, czy są związani z pracodawcą umową najmu.

Art. 5. W myśl art. 4 do liczby obowiązkowo ubezpieczonych, między innymi, należą poci obu:

Robotnicy, pomocnicy, czeladnicy, terminatorzy, praktykanci, zatrudnieni w przemyśle, rzemiośle, górnictwie i handlu. Robotnicy i urzędnicy rolni i leśni, zarówno stali, jak sezonowi. Pracownicy zakładów przemysłowych, wermajstrzy, maszyniści, oraz inni pracownicy, zajmujący wyższe stanowiska, o ile te zatrudnienia stanowią główne źródło ich dochodu.

Służba domowa.

Osoby niestale zatrudnione.

Pracownicy banków, magazynów, zakładów handlowych, technicznych, sklepów, aptek i biur.

Nauczyciele i wychowawcy.

Urzędnicy i pracownicy gminni i państwowi, oraz osoby, zatrudnione w przedsiębiorstwach gminnych i państwowych.

Pracownicy wszelkich instytucji lub stowarzyszeń społecznych, dobroczynnych i zawodowych.

Pracujący w zakładach gastronomicznych, hotelach i t. p.

Personel sceniczny i orkiestrowy.

Chalupnicy i osoby u nich zatrudnione.

Zalogi statków i żeglugi.

Robotnicy i urzędnicy dróg żelaznych i kolejek podjazdowych.

Art. 6. Dekret niniejszy w całej swej rozciągłości wniwnieć w życie w ciągu najwyżej 3-ich lat od daty jego opublikowania.

W ciągu tego czasu Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej przysługuje:

a) prawo decyzji co do kolejności organizowania Kas Chorych na terytorjum Państwa Polskiego,

b) prawo decyzji co do kolejności pociągania do obowiązku ubezpieczenia poszczególnych kategorii

osób wymienionych w art. 5;

c) prawo stosowania przymusu ubezpieczeniowego i do innych kategorii osób, nie wymienionych w art. 5.

II. Rodzaje i warunki członkostwa.

A. Obowiązkowo ubezpieczeni.

Art. 7. Do każdej Kasy, tworzonej na podstawie Dekretu niniejszego, należą obowiązkowo wszystkie osoby, wskazane w art. 4, których stałe miejsce zatrudnienia znajduje się w okręgu Kasy, oraz osoby nie stałe zatrudnione, których miejsce zamieszkania znajduje się w okręgu Kasy.

Art. 8. Ubezpieczenie na wypadek choroby w innych instytucjach ubezpieczeniowych nie zwalnia od obowiązku należenia do Kasy Chorych (z uwzględnieniem art. 10).

Art. 9. Terminatorzy i praktykanci wszelkich kategorii należą obowiązkowo do Kasy również wtedy, gdy nie otrzymują żadnego wynagrodzenia. Dotyczy to również wszystkich osób pobierających wynagrodzenie tylko w naturze.

Art. 10. Urzędnicy i pracownicy państwowi i gminni, robotnicy i urzędnicy dróg żelaznych i kolejek podjazdowych, załogi statków i personel żeglugi oraz osoby, zatrudnione w przedsiębiorstwach państwowych i gminnych, a także w prywatnych przedsiębiorstwach górniczych, rolnych i leśnych, mogą być zwolnione od obowiązku należenia do Kas Chorych, opartych na podstawie Dekretu niniejszego, o ile otrzymują od swych pracodawców świadczenia nie niższe od zapewnionych im przez Kasę właściwego okręgu.

Art. 11. Pracodawcy, zatrudniający osoby wymienione w art. 10 i chcący uwolnić je od obowiązku należenia do Kasy powiatowej lub miejskiej, składają wniosek odnośny do Zarządu Kasy, znajdując się w ich okręgu. Do wniosku winien być załączony dowód, świadczący, że wniosek odpowiada życzeniu absolutnej większości osób, zatrudnionych w danym przedsiębiorstwie. Wrazie odrzucenia wniosku przez Zarząd Kasy, na skutek skargi wnioskodawcy rozstrzyga sprawę w ostatecznej instancji Urząd Ubezpieczeń (Art. 183).

Art. 12. Chalupnikami w znaczeniu Dekretu niniejszego są wszyscy, wytwarzający u siebie w domu lub innym lokalu pracy wyłącznie lub przeważnie dla jednego lub więcej przedsiębiorców, dla pośrednika majstra lub kupca, choćby używali własnych surowców i narzędzi pracy i zatrudniali członków rodziny lub obcych pracowników, tych ostatnich jednak nie więcej, niż dwóch.

Art. 13. Niestale zatrudnionymi w znaczeniu Dekretu niniejszego są wszystkie osoby, których zatrudnienie stosownie do swego charakteru jest dorywcze lub zgóry ograniczone do okresu krótszego, niż 6 dni.

B. Dobrowolnie ubezpieczeni.

Art. 14. Do Kasy z własnej woli mają prawo przystąpić w charakterze członków osoby, nie podlegające obowiązkowi ubezpieczenia, jeżeli nie przekroczyły 35 roku życia i mieszkają stale w okręgu Kasy.

Art. 15. Kto pragnie przystąpić do Kasy, winien przedłożyć świadectwo zdrowia, wydane przez przeznaczonego w tym celu lekarza Kasy.

Świadectwo zdrowia wymagane jest również od tych członków rodziny dobrowolnie ubezpieczonego lub osób, będących na jego utrzymaniu, które mają prawo do opieki lekarskiej na zasadzie art. 67.

C. Miejsce zatrudnienia.

Art. 16. Miejscem zatrudnienia jest miejsce, gdzie faktycznie odbywa się praca ubezpieczonego.

Art. 17. Stałe miejsce pracy (warsztat, biuro, magazyn, urząd gminny lub państwowy i t. p.), w którym ubezpieczony jest zatrudniony, pozostaje jego miejscem zatrudnienia również wtedy, gdy w nim nie pracuje, a na zlecenie pracodawcy wykonywa krótkotrwałe roboty poza obrębem swego okręgu kasowego.

Art. 18. To samo dotyczy ubezpieczonych, którzy wcale nie są zatrudnieni w stałej siedzibie pracy danego przedsiębiorstwa, lecz wyłącznie i stale wysyłani są przez to przedsiębiorstwo do robót w coraz innych okręgach kasowych.

Art. 19. To samo dotyczy ubezpieczonych nie mających stałej siedziby pracy (służba ruchu na kolejach żelaznych, w żegludze rzecznej i t. p.).

Art. 20. Miejscem zatrudnienia ubezpieczonych, których administracja przedsiębiorstwa wynajmuje do robót w coraz innych gminach (przedsiębiorstwa budowy dróg, kanałów, telegrafów, kole-

żelaznych i t. p.), jest ta gmina, w której znajduje się bezpośrednio kierownictwo robót.

Art. 21. W wypadkach spornych przy określeniu miejsca zatrudnienia, względnie przynależności kasowej, Kasy Chorych i Urzędy Ubezpieczeń winny kierować się względami na interesy zarówno ubezpieczonych (możność udzielania świadczeń na miejscu zachorowania), jak i samej Kasy (łatwość ściągania składek od pracodawców, unikanie niedogodności, wynikających z częstej zmiany przynależności kasowej).

D. Początek i koniec członkostwa.

Art. 22. Obowiązkowo ubezpieczeni stają się członkami Kasy od dnia rozpoczęcia zatrudnienia u zasadniającego członkostwo (art. 4).

Art. 23. Niestale zatrudnieni stają się członkami z chwilą wpisania ich na listę ubezpieczonych.

Art. 24. Dobrowolnie ubezpieczeni stają się członkami od dnia wysłania zawiadomienia przez Zarząd Kasy o wpisaniu ich na listę ubezpieczonych. Zawiadomienie o przyjęciu w poczet członków lub odmowie powinno nastąpić w ciągu miesiąca od daty zgłoszenia.

Art. 25. Niezdolni do pracy pozostają członkami, dopóki mają prawo do świadczeń Kasy (45 art.).

Art. 26. Ubezpieczony przestaje należeć do Kasy, gdy staje się członkiem innej Kasy.

Art. 27. Ubezpieczony przestaje również być członkiem Kasy z dniem porzucenia zatrudnienia, uzasadniającego członkostwo, z zastrzeżeniem wypadków przewidzianych w art. 71. Pozostaje zaś członkiem na podstawie ubezpieczenia dobrowolnego, jeżeli sam wnosi pełne składki.

Art. 28. Dobrowolnie ubezpieczeni przestają być członkami:

a) wskutek ustnego lub piśmiennego oświadczenia Zarządowi Kasy o wystąpieniu;

b) jeżeli w ciągu 2-ich kolejnych terminów płatniczych nie uszczą składek, a od pierwszego terminu upłynęło co najmniej 4 tygodnie;

c) jeżeli na czas dłuższy opuszczają terytorjum Państwa Polskiego bez zgody Zarządu Kasy.

E. Zgłaszanie członków.

Art. 29. Pracodawcy obowiązani są w ciągu 3-ech dni (a jeżeli przedsiębiorstwo znajduje się w innej miejscowości, niż Zarząd Kasy — w ciągu 7-dni) od daty dopuszczenia do zajęcia lub zwolnienia pracownika zawiadomić o tem piśmiennie Zarząd Kasy.

Art. 30. Zawiadomienie o przyjęciu lub zwolnieniu pracownika winno zawierać, między innymi: adres i nazwę Kasy, do której skierowane jest zawiadomienie, datę i miejsce urodzenia, firmę i adres przedsiębiorstwa oraz rodzaj zatrudnienia ubezpieczonego, dzień rozpoczęcia pracy, pełny zarobek ubezpieczonego w myśl art. 36, dzień rozpoczęcia pracy, stan cywilny wraz z wymienieniem osób, będących na utrzymaniu ubezpieczonego.

Przy zawiadamianiu należy używać wzorów, ustanowionych przez Zarząd Kasy i zatwierdzonych przez Urząd Ubezpieczeń.

Art. 31. Pracodawcy, którzy nie zgłaszają obowiązkowo ubezpieczonych w ciągu dni 3-ech (ewentualnie dni 7, art. 29) od dnia przyjęcia ich do pracy, obowiązani są, niezależnie od kar, zwrócić Kasie wydatek, poniesiony przez nią za cały okres leczenia na świadczenia (w zakresie artykułów 45, 62 i 67) osobom, o których przystąpieniu do pracy nie zawiadomiono jej wcale lub dopiero po zachorowaniu.

Art. 32. Osoby niestale zatrudnione (w znaczeniu art. 13) obowiązane są same zgłaszać się w celu wpisania ich na listę członków.

W celu ułatwienia Kasie rejestracji niestale zatrudnionych (robotników dziennych, posłańców, tragarzy i t. p.) Dekret niniejszy nakłada na właścicieli domów obowiązek komunikowania Kasie o osobach odnośnych w ciągu 3-ech dni po zajęciu przez nie lokalu.

Jak tylko Kasa poweźmie wiadomość, że osoba niestale zatrudniona i zamieszkała w jej okręgu nie należy do Kasy, choć podlega obowiązkowi ubezpieczenia, wpisuje ją z urzędu na listę członków.

Kasa może zawezwać niestale zatrudnionych w celu stwierdzenia ich obowiązku ubezpieczenia i nakazać im stawienie się pod groźbą kary pieniężnej do 10 marek.

Art. 33. W celu ułatwienia Kasie rejestracji służby domowej i stróżów nakłada się również na

właściciele domów obowiązkiem komunikowania Kasy o odnośnych osobach w ciągu 3-ech dni po zajęciu przez nie lokalu.

Art. 34. Kasa może zgodzić się, aby pracodawcy, prowadzący rejestrację ściśle robotników, nie zgłaszali każdorazowo obowiązanych do ubezpieczenia na wypadek choroby, lecz przystali wykazywać ogólnie swych robotników, sporządzane przy każdej wypłacie.

III. Płaca Ustawowa.

Art. 35. Płaca ustawowa, miarodajna dla określenia wysokości zasiłków pieniężnych i składek, jest ustalona w Dekrecie niniejszym płacą jednej z grup ubezpieczonych, do których zaliczają się członkowie na podstawie swego zarobku w ciągu ostatnich 4-ech tygodni obrachunkowych. Przy obliczaniu składek i zasiłków tygodnie liczyć należy za dni 7. Celem ustalenia płacy ustawowej Kasa dzieli członków na 12 grup zarobkowych.

Art. 36. Do zarobku ubezpieczonych obok pensji lub płacy roboczej zaliczać należy wszelkie świadczenia w gotówce (premie, tantiemy, gratyfikacje, dodatki i t. p.) i w naturze (mieszkanie, życie, ordynaria, odzież i t. p.).

Wartość świadczeń w naturze określa Urząd Ubezpieczeń na podstawie cen miejscowych.

Art. 37. Płaca ustawowa, obliczana na podstawie przeciętnego 40 tygodniowego zarobku, wynosi za okres miesięczny (30 dni):

W grupie I — 50 Mk. dla zarabiających do 50 Mk. włącznie.

W grupie II — 60 Mk. dla zarabiających ponad 50 do 60 Mk. włącznie.

W grupie III — 80 Mk. dla zarabiających ponad 60 do 80 Mk. włącznie.

W grupie IV — 100 Mk. dla zarabiających ponad 80 do 100 Mk. włącznie.

W grupie V — 125 Mk. dla zarabiających ponad 100 do 125 Mk. włącznie.

W grupie VI — 150 Mk. dla zarabiających ponad 125 do 150 Mk. włącznie.

W grupie VII — 175 Mk. dla zarabiających ponad 150 do 175 Mk. włącznie.

W grupie VIII — 200 Mk. dla zarabiających ponad 175 do 200 Mk. włącznie.

W grupie IX — 250 Mk. dla zarabiających ponad 200 do 250 Mk. włącznie.

W grupie X — 300 Mk. dla zarabiających ponad 250 do 300 Mk. włącznie.

W grupie XI — 400 Mk. dla zarabiających ponad 300 do 400 Mk. włącznie.

W grupie XII — 500 Mk. dla zarabiających ponad 400 do 500 Mk. i wyżej.

Art. 38. Zarząd Kasy wpisuje każdego członka do danej grupy na podstawie podanego przy zgłaszaniu zarobku.

Art. 39. Wrazie zmiany zarobku, członek Kasy, poczynając od pierwszego poniedziałku po złożeniu odnośnego oświadczenia, zostaje zaliczony do grupy odpowiedniej.

Art. 40. Dobrowolnie ubezpieczonych Zarząd Kasy również zalicza do jednej z powyższych grup zarobkowych.

Art. 41. Jeśli Kasa nie jest w stanie ustanowić rzeczywistego zarobku ubezpieczonych, przyjmuje przeciętny zarobek lokalny w danym zawodzie za placę ustawową.

Art. 42. Terminatorzy i praktykantów, nie pobierających żadnego wynagrodzenia, Kasa zalicza do pierwszej grupy zarobkowej.

Art. 43. Za zgodą Urzędu Ubezpieczeń i z uwzględnieniem art. 136 lit. f. Kasa może zmienić podział na grupy zarobkowe oraz rozszerzyć granicę płacy ustawowej ponad mk. 500 lub poniżej mk. 50.

(Dalszy ciąg nastąpi).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z Ministerstwa Spraw Zewnętrznych.

Wydział Prasowy Ministerstwa Spraw Zewnętrznych komunikuje:

W piątek, dnia 17 b. m. o godz. 2 po poł. przyjechała do Warszawy misja włoska wojskowo-sanitarna z majorem Morelli i kap. Corret'em na czele. Misję oczekiwali na dworcu w imieniu gen. sztabu Franciszek Radziwiłł, przedstawiciel Ministerstwa Spraw Zagranicznych, p. Władysław Guenther i Szef Departamentu sanitarnego Ministerstwa Woj-

ny — gen. Hordyński z kap. Wertheimem. Poza tem byli obecni na dworcu delegacje kom. franc. pomocy jencom koalicyj, w której brali udział: prezes p. Lasocki i pani Boethi, Bolonja i Mingardi, oraz „Czerwony Krzyż” warszawski z p. Dmochowską na czele.

Goście włoscy zamieszkali w przygotowanych dla nich pokojach w Bristolu i hotelu Rzymskim.

Z Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Wydział Informacyjno-Prasowy Ministerstwa Spraw Wojskowych podaje wykaz następujących ofiar na rzecz Wojska Polskiego, przekazanych Ministerstwu Spraw Wojskowych:

1) przez redakcję „Kurjera Warszawskiego”, zgodnie z kwitem Nr. 30:

Mk. 14,191 f. 62, Bb. 41, Kor. 102, 80 h., miedzią R. 10, srebrem fen. 50, miedzią kop. 40, monet starych miedzianych sztuk 9, srebrem R. 23, 60 kop. miedzią 25 1/2 kop. i obrączka złota. 2) Przez pracowników Tow. Akc. Ł. J. Borkowski w Warszawie, jako odsetki od pensji: za m. listopad r. z. Mk. 239, 45 f. i za m. grudzień r. z. Mk. 224, 60 f. 3) Przez redakcję „Gazety Porannej” czek na sumę Mk. 5,907 f. 50. 4) Przez Zakopiańskie Koło Ligi Kobiet K. 4,000.

Z wdzięcznością przyjmując ofiary powyższe na potrzeby wojska, Kierownik Ministerstwa Spraw Wojskowych, pułk. Wroczyński, składa ofiarodawcom serdeczne podziękowanie.

Wydział Informacyjno-Prasowy Ministerstwa Spraw Wojskowych komunikuje: Wypłata zasiłków mieszkającym w Warszawie i powiecie Warszawskim rodzinom żołnierzy Wojska Polskiego za miesiąc styczeń r. b. odbywać się będzie we wtorek, dnia 21-go, we środę, dnia 22-go, i we czwartek, dnia 23-go b. m., przy ul. Chmielnej, Nr. 47-a, od godz. 10 do 2 popoł.

Niniejsze dotyczy tych rodzin, które dotychczas pobierały zasiłki w ratuszu oraz w niemieckim urzędzie dla powiatu Warszawskiego. Jednocześnie odbędzie się uskuteczniana dotychczas w wyżej wymienionych urzędach wypłata zasiłków rodzinom żołnierzy poległych i zaginionych, oraz renty inwalidom. Zgłaszającym się po odbiór pieniędzy winni przedłożyć legitymacje osobiste i arkusze płatnicze, wydane swego czasu przez władze niemieckie.

Z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Z powodu ukazania się w prasie warszawskiej notatek, wskazujących na dokonane przez funkcjonariuszów Milicji Ludowej rewizje w niektórych lokalach wyborczych, Wydział Prasowy M. S. W. komunikuje:

W dwu wypadkach wkroczenie M. L. do lokali wyborczych miało charakter czysto przypadkowy, a mianowicie:

Do lokalu wyborczego „Narodowego Komitetu Wyborczego Stronnictwa Demokratycznych”, mieszczącego się przy ul. Nowy Świat, Nr. 12, Milicja Ludowa wkroczyła w poszukiwaniu p. Jerzego Zdziechowskiego, na którego imię lokal ten jest wynajęty. Przekonawszy się, że w lokalu tym p. Zdziechowski nie zamieszkuje, funkcjonariusze M. L., nie dokonując rewizji, lokal opuścili.

Do lokalu wyborczego „Narodowej Organizacji Wyborczej Kobiet Polskich” M. L. wkroczyła w celu konfiskaty odezwy anonimowych, kolportowanych przez tę organizację, a znieważających państwo polską w osobie Naczelnika Państwa i nie mających treścią swą związku z akcją wyborczą. Po zapewnieniu przez gospodarzy lokalu, że odezwy te zostaną zniszczone, funkcjonariusze M. L. opuścili lokal, nie dokonując rewizji.

W trzecim wypadku Milicja Ludowa wkroczyła nie do lokalu wyborczego, lecz do drukarni firmy Cotty, Kapucyńska 7, w celu skonfiskowania plakatów o treści, zagrażającej spokojowi i bezpieczeństwu publicznemu.

Z Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Oddział Metali Wydziału Surowców Wojskowych Ministerstwa Przemysłu i Handlu zawiadamia, że za potwierdzone w dniu 9 stycznia 1919 r. przez Ministra Przemysłu i Handlu ceny na stare żelazo i metale,

wydawane fabrykom z posiadanych przez Oddział zapasów, są aż do odwołania następujące:

1) Fragment I (żel. lane do kopulaka) 240 mk. za tonnę. 2) Fragment, który należy rozbijać kafarem—180 mk. za tonnę. 3) Fragment II—195 mk. za tonnę. 4) żelazo lane palone—135 mk. za tonnę. 5) Żelazo pakietowe (stare lane, podkładki i t. p.)—150 mk. za tonnę. 6) Blacha pakietowana—90 mk. za tonnę. 7) Drut popłatany—18 mk. za tonnę. 8) Otoczki (wióry)—75 mk. za tonnę. 9) Miedz—6 mk. za kilogram. 10) Mosiądz—4 mk. za klg. 11) Glin (aluminium)—8 mk. 25 f. za klg. 12) Nikel—18 mk. za klg. 13) Nikel gilzowy—4 mk. 50 f. za klg. 14) Cyna—30 mk. za klg. 15) Cynk—90 fen. za klg. 16) Ołów—1 mk. 80 f. za kilogram.

Ceny powyższe rozumieć należy loco skład Wydziału Surowców Wojskowych w Warszawie.

Wydział Surowców Wojskowych.

Warszawa, dnia 11 stycznia 1919 r.

Z Ministerstwa Apropowizacji.

Wydział Prasowy Ministerstwa Apropowizacji komunikuje:

Na skutek notatki w Nr. 14 Dziennika Państwowego w sprawie praktyki Ministerstwa w dziedzinie obrotu cukrem i węglem—niniejszem prostuje się:

W sprawie cen cukru Ministerstwo dekretu nie wydawało, lecz obwieszczenie, w którym podało do publicznej wiadomości, że ustanawia cenę na cukier konsumencyjny, t. j. wydawany za kartkami i sprzedawany w sklepach w wysokości Mk. 532 za 100 kg. W sprawie zaś ceny na cukier dla celów przemysłowych Ministerstwo nadesłało instrukcję do wszystkich zainteresowanych, w której ustalono cenę Mk. 900 za 100 kg., a to z uwagi na względy fiskalne Państwa i w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

A więc tylko drogą nielogicznej przesłanki i braku należytej informacji, którą należy zasięgać zawsze u źródła przed drukowaniem takich wzmianek—mogła u autora notatki powstać wątpliwość co do tego, czy Ministerstwo wykracza przeciwko swym własnym rozporządzeniom lub nie.

W kwestji zaś reformy sprzedaży węgla, w notatce wspomnianej wyrażono zdziwienie, że p. Minister Apropowizacji zaznaczył przedstawicielom Związku warszawskich właścicieli składów węgla, iż sprawa powierzenia temuż Związkowi wyłącznej sprzedaży węgla na Warszawę nie leży w atrybucji p. Ministra.

Otóż zdziwienia tego można było również uniknąć, zasięgnąwszy uprzednio informacji, że Ministerstwo jest tym organem, który aprobowuje w węgiel wszystkie Magistraty i t. p. Sprawa zaś reartytacji tego węgla w samem mieście oddana jest, na zasadzie porozumienia z Magistratem, samodzielnej inicjatywie tegoż Magistratu.

Więc chociaż zasadniczo Ministerstwo nie ma nic przeciwko powierzeniu tej rozsprzedaży w Warszawie wspomnianemu Związkowi, to jednakże decyzja w tej mierze należy do Magistratu m. Warszawy.

Wydział Prasowy Ministerstwa Apropowizacji komunikuje:

Państwowy Urząd Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby, jako jeden z działów Ministerstwa Apropowizacji, przystępuje w najbliższym czasie do zakupu jaj na własną rękę, wciągając w tę akcję odpowiednic organizację społeczne.

Powyzsza akcja ma za cel:

1) równomierne zaopatrzenie centrów po cenach możliwie najniższych i równych na całym obszarze Rzeczypospolitej;
2) przeciwdziałanie spekulacji;
3) podniesienie racjonalnej produkcji jaj w kraju.

Dwa pierwsze cele mówią same za siebie, ostatni, może najważniejszy, wykaże swe wielkie znaczenie, gdy weźmiemy za przykład kraj, który swe dochody przed wojną czerpał głównie ze sprzedaży za granicę masła, mięsa i jaj. Eksport ostatniego artykułu wynosił w Danji w r. 1910 przeszło 410.000.000 sztuk, gdy w 1894 r., tuż po powstaniu pierwszego stowarzyszenia jajczarskiego, wywieziono tylko 154 miliony sztuk. Cały rozkwit tego handlu zawdzięcza Danja w pierwszej linii organizacjom współdzielczym zbierającym jaj, oraz pomocy rządu.

Tę pomoc otrzyma nasz kraj od Rządu, resztą musi leżeć w rękach organizacji współdzielczych.

Odcinek zachodni: Na południowozachód od Kamiennego pod Głozewem utarczki.

Odcinek południowy: Oddziały niemieckie, dokonujące gwałtów na bezbronnej ludności polskiej, odrzucone zostały przez nasze wojska ze Słupi do Rawicy. Zabrano 5 karabinów maszynowych.

Pod Kobylą Górą przeciwnik został zniszczony. Ze 120 ludzi uszło 10. Wzięto do niewoli jednego oficera i 60 żołnierzy. 50 Niemców poległo. Nasze straty wynoszą 3 zabitych i 9 lekko rannych.

Szef sztabu.

Nota angielska.

Poznań, 18 stycznia (PAT). — Biuro Wolffa w Poznaniu ogłasza następującą depezę z Londynu z datą 16 stycznia:

Rząd angielski 8 b. m. kazał rządowi niemieckiemu wręczyć notę, w której wzywa ten rząd, żeby na przyszłość zaniechał wszelkiego prowokowania polskiej ludności w Prusiech wschodnich i zachodnich, w Poznańskim i na Śląsku. Rząd angielski wskazuje na to, że przyszłość niemieckiej granicy wschodniej będzie zależała od rozstrzygnięć konferencji pokojowej i że mocarstwa przy osadzaniu tych spraw będą się musiały powołać do zdolności lub niezdolności rządu niemieckiego w zawiadywaniu obszarami z mieszaną polską ludnością.

Rząd niemiecki odpowiedział na to notą, która opiewa:

Rząd niemiecki zgadza się z rządem angielskim na to, że przyszłość niemieckiej granicy wschodniej zależy od uchwał nadchodzącej konferencji pokojowej. Sekretarz stanu, dr. Solf, już 4 października 1918 r. w parlamencie oświadczył, że rząd niemiecki przyjął szczerze i rzetelnie program prezydenta Stanów Zjednoczonych. Program ten ustala pokój, oparty na prawie i pojednaniu, i nie pragnie powstania nowych antagonizmów i wojen.

Rząd niemiecki jednak zadziwił się w najwyższym stopniu, że żąda się od niego zaniechania wszelkiej prowokacji ludności polskiej w Prusiech wschodnich i zachodnich, w Poznaniu i na Śląsku. Takie pojmowanie sprawy przez rząd brytański może rząd niemiecki tylko tem sobie wytłómaczyć, że sojusznicy nie są poinformowani o zajęciach na granicy wschodniej Niemiec, gdyż od czasu przyjęcia zasad wilsonowskich przez rząd niemiecki następowały polskie prowokacje jedna po drugiej. Wbrew przypuszczeniom rządu angielskiego, rząd niemiecki uczynił wszystko, aby zaspokoić skargi, wytaczane dawniej przez Polaków. Mimo to, Polacy systematycznie pracują nad tem, żeby założyć państwo w państwie. Zaraz po zawarciu zawieszenia broni rozwinięli w prowincji poznańskiej żywą działalność zacięzną w prasie polskiej, celem stworzenia polskiego wojska. Pan Korfanty na rokowaniach w Bydgoszczy oświadczył, że Polacy nie myślą o tem, żeby tę siłę zbrojną rozwiązać, lecz że wedle możliwości będą się starali ją wzmocnić, ponieważ będą musieli przemocą zdobywać terytorja, przyznane im przez uchwały konferencji, a Niemcy nie oddadzą ich dobrowolnie. W świetle już przytoczonych oświadczeń rządu niemieckiego twierdzenie to jest wprost śmieszne.

Polakom udało się spolszczyć niemieckie garnizony w prowincji poznańskiej. Polacy nie żywią wrodochnie zaufania do konferencji pokojowej i nie spodziewają się, żeby ona zaspokoila ich wszystkie życzenia. Z pewnego źródła doniesiono, że pan Paderewski zakomunikował w Poznaniu, iż Polacy nie mogą liczyć na otrzymanie tych obszarów w takich rozmiarach, do jakich mają pretensje. To jest przyczyną, dla której na wielkich połaciach prowincji poznańskiej terorem zmusza się ludność niemiecką do ucieczki.

Nota wylicza potem polskie zarządzenia, zwracające się przeciw ludności, przeciw naczelnemu prezydentowi, przeciw komenderującemu generałowi i przeciw niemieckiemu personelowi kolejowemu. Postępowanie Polaków przeciw kolei w okręgu rządowym Bydgoskim naraża nietylko transport środków żywności do Berlina, lecz także transport wojsk niemieckich z obsadzonych obszarów rosyjskich. Prowincja poznańska znajduje się teraz w stanie buntu narodowego. Ludność niemiecka wola wiaż o pomocy do rządu niemieckiego. Rząd widzi się przeto zmuszonym, tak, jak dawniej rząd angielski w Irlandji, zastosować środki wojskowe przez wysłanie znacznej siły wojskowej, ażeby przywrócić spokój i porządek. Rząd niemiecki nie może się przypatrywać temu, żeby na miejscu przyjętego już przezeń sprawdliwego uregulowania spraw wschodnich bez przyszłody gospodarował sobie chciwy potęgi imperializm polski, ponieważ widzi w tem niebezpie-

czeństwo dla trwałego pokoju światowego, niebezpieczeństwo, którego nie można lekceważyć.

Zajścia na Górnym Śląsku nie mają nic wspólnego z kwestjami narodowymi. Tu panuje ciągle spokój nawet na polskich obszarach z mieszanym językiem. Wyjątek stanowi tylko jedna część Górnoszląskiego obszaru językowego. Tam zdarzyły się znaczne niepokoje robotnicze, które należy przypisać międzynarodowej agitacji bolszewickiej. W Prusach wschodnich nie można wogóle mówić o narodowym ruchu polskim. Co do Mazurów, których Polacy zaliczają do swoich ziomeków, to rząd państwowy posiada stamtąd petycję najświeższej daty, w których Mazurzy stanowczo protestują przeciw oderwaniu ich od państwa niemieckiego. Także Rząd Warszawski przyczyniał się do podniecenia ruchu narodowego w pruskich prowincjach wschodnich i pozwolił sobie nawet zarządzić w tych prowincjach wybory do polskiej konstytuancy na 26 stycznia i podzielić niemiecki obszar na 16 okręgów wyborczych,—podburzanie i uzurpacja, która jest chyba jedyną w historii świata.

Wszystkie zarządzenia rządu niemieckiego od czasu zawarcia układu o światowe zawieszenie broni mają na celu tylko przeprowadzenie siedmiu układów wedle jego ducha i odparcie niesłusznych pretensji polskich, które chcą polską sprawę rozstrzygnąć jeszcze przed konferencją pokojową.

R. Dmowski na rokowaniach pokojowych.

Paryz, 18 stycznia (PAT). — Polski Komitet narodowy upoważnił Romana Dmowskiego do uczestnictwa w rokowaniach pokojowych. Komitet Narodowy zastrzegł sobie równocześnie prawo zamianowania drugiego delegata po utworzeniu nowego rządu w Warszawie.

Polskie żądania.

Wiedeń, 18 stycznia (PAT). — „Fremdenblatt“ donosi z Zurychu: Paryski korespondent „Neue Züricher Ztg.“ dowiaduje się, że delegaci polscy na konferencji pokojowej w Paryżu zażądają Gdańska wraz z wybrzeżem. Wisła znowu musi się stać arterją łączącą Polskę z zachodem. Polacy zażądają nadto nietylko całych Prus Zachodnich, lecz także obwodów buelowskiego i nauenburskiego. Na wschodzie zażądają Polacy obszarów, które posiadali w roku 1772.

REPERTUAR TEATRÓW WARSZAWSKICH.

Teatr Wielki. Dziś „Opowieści Hofmana”, jutro „Tosca”.
Teatr Rozmaitości. Dziś i jutro „Szpieg”; jutro o 4 po południu „Carewicz”.
Teatr Polski. Dziś i jutro „Mistrz”, jutro o 3 i pół pp. „Dom otwarty”.
Teatr Mały. Dziś i jutro „Lekkomysłna siostra”.
Teatr Nowości. Dziś i jutro „Ewa”, jutro popoł. „Mazewny jesienne”.
Teatr Praski. Dziś i jutro „Tamten”.
Teatr Powszechny. Dziś i jutro „Wicek i Wacek”.

Od Wydawnictwa.

Z powodu, iż liczne numery „Monitora Polskiego” z roku 1918 są zupełnie wyczerpane, nie możemy zadośćuczynić żądaniom dostarczenia kompletów za rok ubiegły.

Dwa dowody lokacyjne

Warszawskiego Towarzystwa Wzajemnego Kredytu na imię Edwarda Woynilowicza, wydane: z d. 11 Marca 1904 r. za Nr. 15792 na rub. 50000 i z d. 11 Marca 1905 r. za Nr. 17301 na rub. 70000, jako też dowód wnioskowy z d. 12 Marca 1880 r. za Nr. 3966 na rub. 100, przez toż Towarzystwo na imię tegoż Edwarda Woynilowicza wydany—zaginęły.

Znalazcę uprasza się o złożenie zagubionych dokumentów w biurze Towarzystwa, Pl. Warecki 7.
Nadmieniam się przytem, że wrazie niezłożenia zagubionych dokumentów do dn. 5 Lutego 1919 roku, dokumenty powyższe zostaną unieważnione. 275

SKRADZIONO

jadąc tramwajem -Nr. 8 z Muranowa portfel z Lombardu Miejskiego przy Magistracie za Nr. 8117 z Lipca 1918 r., tytuł wykonawczy III okr. sądu pokoju na imię Izaaka Bialera, na Mk. 54.—Odmieść: Gęsia 8 m.; 50. 360

ZGUBIONY

został kwit inkasowy Banku Handlowego m. Częstochowy na sumę Mk. 8400 na imię H. Fuchsa z wystawieniem S. Frank. Wszelkie zastrzeżenia zrobione. 353

KWIT, wydany przez browar Reycha na nazwisko Gustawa Metera na złożone 2 listy po rb. 100, zaginął i jako taki traci swoją wartość. 337

POLSKA KRAJOWA WARSZAWA

LOTERJA R.G.O.

KLASYCZNA KREDYTOWA Nr. 4.

Na I-sze półrocze 1919 r.

Suma **8 milionów 211 tysięcy mk.**
wygranych

51 Premji Wielka: 750.000 marek.
wygrana

Ciągnięcie klasy 13 i 14 lutego 1919 r.
Losy I-ej klasy są już w sprzedaży!

Wygrywa więcej, niż co drugi numer.

Na każdej ćwiartce pieczęć z Orłem Polskim i napisem Rada Główna Opiekuńcza. 361

Rada Banku Handlowego w Warszawie

w zastosowaniu się do §§ 52 i 53 Ustawy, zwołuje niniejszem Nadzwyczajne Ogólne Zebranie Akcjonariuszów, które ma się odbyć w dniu 25 lutego 1919 roku o godzinie 3-ej po południu w gmachu Banku w Warszawie.

Pod decyzję tego Zebrania podane będą następujące wnioski Rady Banku:

- 1) o zmianę Ustawy Banku i
- 2) o powiększenie kapitału zakładowego Banku.

Każdy Akcjonariusz, pragnący uczestniczyć w tem Zebraniu, winien złożyć swe akcje najpóźniej w dniu 18 lutego 1919 roku do godziny 3-ej po południu w Kasie Banku Handlowego w Warszawie lub w Kasach Oddziałów, względnie Agentur Banku: w Będzinie, Częstochowie, Kaliszu, Kielcach, Kijowie, Kutnie, Lublinie, Łodzi, Ostrowcu, Piotrkowie, Radomiu, Radomsku, Sosnowicach, Włocławku i Zawierciu.

Zamiast akcji mogą być przedstawione świadectwa lub kwity na akcje, złożone do depozytu lub zastawione w instytucjach kredytowych rządowych lub mających zatwierdzone przez Rząd ustawy. W świadectwach tych i kwitach winny być wymienione numery akcji.

Bilety wejścia będą wydawane w lokalu Banku Handlowego w Warszawie na trzy dni przed terminem Zebrania. 362

MINISTERSTWO SKARBU.

W wykonaniu dekretu oraz uchwały Rady Ministrów z dnia 3-go listopada 1918 r. Ministerstwo Skarbu ogłasza niniejszem emisję krótkoterminowch zobowiązań skarbowych (asygnat) 1918 r. na warunkach następujących:

1. Krótkoterminowe zobowiązania skarbowe (asygnaty) 1918 r. zabezpieczają się całym majątkiem Państwa Polskiego i wszystkimi jego dochodami.
2. Ministerstwo Skarbu wypuszcza wspomniane asygnaty w odcinkach po 100, 500, 1000, 5000, 10000 marek polskich, koron w walucie austriackiej oraz rubli.
3. Asygnaty będą oprocentowane w stosunku 5% rocznie, przyczem procent będzie wypłacony nabywcom za rok z góry przez potrącenie go z ceny sprzedażnej z odpowiedniem dyskontem w zależności od daty nabycia.
4. W dniu 1 listopada 1919 r. Skarb Polski wycofa asygnaty w drodze wykupu w walucie, w której asygnaty wydane zostały, lub, wrazie przejścia Państwa Polskiego na nową walutę, — w nowej walucie polskiej podług kursu, który obowiązywać będzie dla konwersji wszelkich zobowiązań płatniczych.
5. Zapisy na powyższe asygnaty przyjmują:

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, Towarzystwo Kredytowe Ziemskie, Towarzystwa Kredytowe Miejskie oraz wszystkie Banki Akcyjne i Domy Bankowe w swych instytucjach centralnych i oddziałach; Towarzystwa Wzajemnego Kredytu, Towarzystwa Pożyczkowo-Oszczędnościowe i inne instytucje Drobного Kredytu a także kasy powiatowe i poczty.